

den høitærede Minister angaaende dette Punkt, som dog er af ikke ringe Betydning, og jeg skal derfor ret meget anbefale dem til det høie Thing. Med Hensyn til, hvad den høitærede Finantsminister bemærkede om sit Forslag under Nr. 4 og min Begyndelse af, at Udvalget ikke har villet tiltræde det, maa jeg gjøre opmærksom paa, at vistnok have vi ved at opstille en ny Scala lavet betydeligt om paa de forskjellige Begyndelseslønninger; men den ærede Finantsminister vil lægge Mærke til, at det kun rammer 3die og 4de Lønningsklasse, medens 2den Klasse forbliver staaende uforandret, og det er nu netop med Hensyn til Alderstillægene for 2den Klasse, at der er nogen Forskjel mellem, hvad der blev vedtaget ved 2den Behandling, og hvad den høitærede Finantsminister nu foreslaaer. Den Omstændighed, at 2den Klasse staaer uberørt i denne Henseende, kan formeentlig nok begrunde, at Udvalget har villet lade Alderstillægene blive noget lavere end for de tilsvarende Soldatsmænd. Naar den høitærede Finantsminister saa bestemt modsatte sig Udvalgets Forslag om, at de Postmestre, som lønnes med 1,000 Rd., ikke skulle have kongelig Ud nævnelse, og henviste til, hvad der er vedtaget i Soldatloven, maa jeg gjøre opmærksom paa, at der her ikke alene er Tale om at søge Indskrænkninger i Pensionsbyrden; men der er tillige Tale om et Principspørgsmaal, idet vi mene, at i denne Stat burde kongelig Ud nævnelse enten ganske bortfalde, eller ialfald saavidt mulig blive en Undtagelse, medens Forholdet, hvor der er Tale om en Skatteopbeholdelse, som Soldatvæsenets Embedsmænd jo have at gjøre med, er et ganske andet. Vi maae erkende, at vi ikke paa een Gang kunne komme bort fra Pensionsretten i saa stor en Stat; men ville vi gjøre en Begyndelse, maa det være en Begyndelse, som har Noget paa sig, og det vilde være meget tarveligt, hvis det Hele, vi vandt, var de 3 Postmestre i Grenaa, Lemvig og Stubbejøbing. Det er virkeligt for lidt. — Jeg skal iøvrigt ikke opholde mig længere ved disse Forslag, men tillade mig at rette en almindelig Bemærkning til den høitærede Minister, fremtaldt ved nogle Uttringer af ham, en Bemærkning, som ogsaa vil være anvende-

lig med Hensyn til de andre Lovforslag, som følge efter dette. Den høitærede Finantsminister antydede flere Gange, at der maaskee kunde stille sig Banskeltigheder iveien for, at denne Lov kunde komme ud; han talte om, at naar det og det ikke blev vedtaget, vilde han neppe kunne „tiltræde Loven“, og han sagde, at man ikke skulde „lægge Hindringer iveien for Loven“. Det er jo ofte Tilfældet, at naar en Minister erklærer til Rigsdagen, at den og den Forandring vil han ikke kunne gaae ind paa, og at, hvis man desuagtet vedtager den, vil Loven ikke komme ud, da gjør dette et temmelig stærkt Indtryk, idet der som oftest er Tale om Foranstaltninger, som Rigsdagen sætter Priis paa at faae førte ud i Livet. Det samme kan gjælde om Lønningslove, nemlig naar de gaae ud paa en Nedsættelse; men den ærede Minister maa ikke overse, at de Lønningslove, hvorom der her er Tale idag, ere af en ganske anden Bessaffenhed, thi efter hans egen Opgjørelse ville disse Lønnings- og Contorholdslove medføre en Meerudgift af over 50,000 Rd. om Aaret. Nu har Udvalget ganske vist gjort Forslag til adskillige temmelig væsentlige Nedsættelser i dette Beløb, men det er dog klart, at der bliver en meget stor Meerudgift tilbage, og det kan derfor ikke ventes, at det skal gjøre noget særdeles stort Indtryk her i Thinget, naar den høitagtede Minister stiller i Udsigt, at Loven maaskee ikke kommer ud, hvis man ikke vedtager det og det; thi vi kunne jo roligt svare: saa lad den ligge. Dette er jo et meget forsværligt Standpunkt for Rigsdagen at indtage ligeoverfor en Lønningslov, som medfører betydelige Udgifter; men derimod maa den ærede Minister ikke overse, at hans Stilling ligeoverfor den store Postetat, som han staaer i Spidsen for, muligviis vil lide, hvis Loven ikke kommer ud. Det er naturligt, at alle disse mange Embeds- og Bestillingsmænd ønske deres Lønningsvillkaar saa gode som de kunne blive efter Aftale mellem Rigsdagen og Ministeren, men hvad alle disse Mænd fremfor Alt ønske — og det siger jeg med Bestemthed, fordi jeg har hørt det fra saamange Sider — er, at Loven kommer ud. Det vil jeg bede den ærede Minister ikke glemme, hvis han paa et